

TH. DELLEMAN
JO VAN DORP-YPMA
L. C. DUFOUR

De Heer
is
waarlijk opgestaan

DE HEER
IS
WAARLIJK OPGESTAAN

DOOR

TH. DELLEMAN, JO VAN DORP-YPMA

en L. C. DUFOUR

J. N. VOORHOEVE - DEN HAAG

1957

DE HEER IS WAARLIJK OPGESTAAN

GEZEGEND PAASFEEST

In dit boekje willen we u een gezegend Paasfeest toewensen.

Misschien vraagt ge u verwonderd af, hoe we dat bedoelen: „een gezegend Paasfeest” voor iemand, die in het ziekenhuis ligt, ge vraagt u af, hoe dat kan. Pasen — dat betekende andere jaren voor u een dienst in een volle kerk, het betekende, samen met vele anderen horen lezen over die vroege morgen van die eerste dag der week, toen de vrouwen zich naar de hof van Jozef van Arimathca begaven, naar het graf van hun Heer. En dan samen met die anderen zingen: „De steen, die door de tempelbouwers verachtlijk was een plaats ontzegd, is tot verbazing der beschouwers, van God ten hoofd des hoeks gelegd.” En „Wees gegroet, gij eersteling der dagen, morgen der verrijzenis.”

't Kan ook zo zijn, dat ge niet gewoon zijt naar de kerk te gaan, en dat de Paasdagen voor u vooral altijd dagen waren van veel gezelligheid in uw gezin met bezoek. 't Kan zijn, dat ge juist dan vaak genoten hebt van auto- of fiets- of wandeltochten. Misschien ook gebruikte ge die dagen om nu eens eindelijk de boeken uit te lezen, waarvoor ge nog

steeds geen tijd had kunnen vinden, of om brieven te schrijven aan verre vrienden.

Misschien ook ging ge uit naar uw ouders, naar uw kinderen, naar andere familieleden. Ge had ook dit jaar allerlei plannen voor deze feestdagen, en nu kan van dat alles niets komen.

Pasen in het ziekenhuis, dat is moeilijk voor u. Ge hebt in de afgelopen week opgezien tegen Pasen, ge verlangde, dat die dagen maar achter de rug zouden zijn.

En nu wensen wij u een gezegend Paasfeest toe. Och, wat hebt ge daaraan?

Ge weet, dat dit niet in vervulling zal gaan. Pasen kan, nu ge hier ligt, niet mooi, of goed of prettig, of blij, of gezegend zijn.

Toch durven wij u dit te schrijven.

Want... het is Pasen. Voor de ganse wereld. Voor zieken en gezonden, voor armen en rijken, voor gelukkige mensen, en voor degenen, die veel verdriet hebben, voor alle volken, voor alle rassen, voor ontheemden en voor vluchtelingen. En, Pasen, dat is feest. Een feest vol rijke zegen.

Pasen — de Heer is waarlijk opgestaan. Hij heeft de dood overwonnen. Daarom Paas...Feest. Want het kan toch niet anders, of de echte feestvreugde daalt neer in onze harten, als we opeens in volle

duidelijkheid mogen beseffen, dat onze Heer dus werkelijk Heer is over *alle* machten.

Pasen... doordat Hij het graf heeft leeggelaten, weten we, dat de dood niet het einde is, dat ons een leven na dit leven wacht. Door Pasen kennen wij niet langer de vrees voor de dood.

Wij mogen met Christus opstaan.

Hoe goed is het, dat we dit grote blijde feest van deze machtige overwinning in het voorjaar vieren. Alles spreekt immers van nieuw leven. Alles heeft kleuren. Er is het geel van de narcissen, en het rood en het rose en paars van de tulpen; ook in de ziekenhuizen zijn de zalen en kamers en gangen vol van die kleuren. Er is buiten het frisse groen van bomen en struiken, dat ge misschien wel van uit uw bed kunt zien, er is de blauwe lucht boven dat alles.

Misschien vertellen uw kinderen, die bij u komen u, dat er veulens en lammeren in de wei zijn. Ja, alles is buiten vol leven.

Pasen... voorjaar. Pasen, het wonder van het nieuwe eeuwige leven. Buiten het wonder van de nieuwe lente. Zoals een boek wordt geïllustreerd door platen, zo illustreert de natuur, als het ware, Pasen: begin en belofte van het *eeuwige* leven.

Een gezegend Paasfeest wensen wij u toe.

En daarmee bedoelen we, dat we hopen, dat ge het weten zult: het is Pasen ook voor mij. Christus heeft ook voor mij de dood overwonnen. We hopen, dat ook gij dit als een grote machtige vreugde zult ervaren, omdat die overwinning immers veel meer is dan wat u overkomen kan. We hopen, dat de vreugde u tot een kracht zal worden. Dat is het, wat we u toewensen.

In deze dagen luiden de Paasklokken over de hele wereld. Over de wereld met alle vragen en problemen, over de wereld met oorlogen en oorlogsdreigingen, over de wereld vol zonde en schuld.

Want het is Pasen. Toch. Gods liefde, die in Jezus Christus, de Heer van leven en dood tot ons is gekomen, gaat toch naar die wereld uit. Gods liefde, die overwonnen heeft en overwinnen zal.

Wij wensen u toe, dat ge de boodschap van de Paasklokken, die ge van ver of van dichtbij horen zult, kunt aannemen.

Dan is uw Paasfeest gezegend. Ook in het ziekenhuis.

L. C. Dufour

HET PAASVERHAAL

Zoals *Mattheüs* dit heeft
beschreven in zijn evangelie

Nadat Jezus gestorven en begraven was, kwamen de overpriesters op de volgende dag — d.i. zaterdag, de dag van de sabbat — gezamenlijk tot Pilatus en zij zeiden:

Heer wij hebben herinnerd dat die verleider bij zijn leven gezegd heeft: Na drie dagen word ik opgewekt. Geef daarom bevel het graf te verzekeren tot de derde dag; anders konden zijn discipelen Hem komen stelen, en tot het volk zeggen: Hij is opgewekt uit de doden, en de laatste dwaling zou erger zijn dan de eerste. Pilatus zeide tot hen: Hier hebt ge een wacht, gaat heen en verzekert het naar uw beste weten. Zij gingen heen en verzekerden het graf met de wacht, na de steen verzegeld te hebben.

Laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag der week ging Maria van Magdala en de andere Maria het graf bezien. En zie, er kwam een grote aardbeving, want een engel des Heren daalde uit de hemel neder en kwam nader en hij wentelde de steen weg en zette zich daarop. Zijn uiterlijk was als een bliksem en zijn kleding wit als sneeuw. En de bewakers werden door vrees voor hem bevangen en zij werden als doden. Doch de engel antwoordde en zeide tot de vrouwen: Weest gij niet bevreesd; want ik weet dat gij Jezus zoekt, de gekruisigde.

Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij gezegd heeft; komt, ziet de plaats, waar Hij gelegen heeft.

Mattheüs laat ons voelen hoe belachelijk de maatregelen van de Joodse leiders zijn geweest, alsof zij, die Jezus vermoordden, Hem in zijn graf zouden hebben kunnen houden, terwijl er een Goddelijk woord was, dat zijn opstanding garandeerde.

In de tweede plaats treft ons het bericht van de aardschok. Ook bij de geboorte en dood van Jezus waren er bijzondere natuurverschijnselen. Bij zijn geboorte: de ster; bij zijn dood: zonsverduistering.

Hemel en aarde, heel de kosmos is betrokken bij de opstanding van Jezus. Het is ook niet toevallig, dat Pasen altijd gevierd wordt in de lente. In de paasliturgie der Oosterse Kerk wordt heel de kosmos opgeroepen om deel te nemen aan het feest der verrijzenis.

Het derde wat opvalt is de vermelding (direct na elkaar), van de oude sabbat op zaterdag en de eerste dag der week, waarop het grote wonder gebeurde. De zondag werd de dag van de Christelijke sabbat. Overal waar mensen 's zondags van hun vrije dag genieten, worden ze opgeroepen om te bedenken dat die dag *zijn* dag is, de dag van de Heer: Denk aan Jezus Christus die uit de doden is opgewekt.

Het belangrijkste in het verhaal is dat van die engel. Het paasgebeuren is gevolg van Goddelijk ingrijpen, majesteitelijk, huiveringwekkend.

En het meest wonderlijke is, dat we niets lezen over het opstandingsgebeuren zelf. Dat blijft geheimenis. Als het graf geopend wordt, blijkt het al leeg te zijn. Er is niemand, die Jezus uit het graf heeft zien gaan. Niemand. De engel roept: Hij is hier niet, want Hij is opgewekt, gelijk Hij tevoren gezegd heeft.

De boodschap van het evangelie is: De Heer is waarlijk opgestaan! Geloof dit feit, omdat Hij zelf het gezegd heeft; geloof het als heilsfeit: Zijn opstanding is uw opstanding, omdat Zijn dood de dood van uw dood was.

Vrees niet, verheug u!

TH. D.

DE BOTERSCHAAPJES

Paasverhaal
door
Jo van Dorp-Ypma

Elke keer als Margie Lekkerkerker de eerste goudgele kluiten van de grasboter uit de karnton haalt, om daar, als ze gezouten is, de kleine rankgevormde paasschaapjes van te maken, moet ze aan haar vroeg gestorven dochtertje Neeltje denken.

Het was toen ook de week voor Pasen, dat ze met haar vuurrode schortje aan naast Marregie bij de plathouten tob stond waar de kluit in lag, en met haar ernstige blauwe ogen naar haar moeder keek, die met de spatel de mooie schaaapjes in het houten blokje volstreek met boter.

„Krijg ik ok zo'n butterschapie, poe?” had ze gevleid.

„Met de Paas. As je nou als een grote meid wat grassies voor moeders gaat hale, dan kinne deze klaar wanneer pa van de mart werom komt...”

Marriegie hoort der eige na vijftwintig jaar nog deze woorden zeggen.

Beckmann

„Ja poe.” Dat is het leste wat ze van Neeltje gehoord heeft.

Werktuigelijk laat de oude vrouw de spatel in de gouden boter rusten en kijkt met niets ziende ogen door de halve cirkel van het groepraam.

En weer ziet ze haar man de steun afrijden, weer ziet ze haar dochtertje onder de hoog opsteigerende paardepoten komen. Het was net zo'n dag als vandaag, ook zo'n heerlijk voorjaarszonnetje, daarom mocht Neel zo maar in d'r rooie schortje de werf op.

Zo gespannen is Margies gezicht nu, of ze verwacht het kleine figuurtje weer om de hoek van de berg te zien.

Dan keert ze met een ruk van haar hoofd tot de werkelijkheid terug.

„Als Neel was blijven leven,” mompelt ze halfluid, „dan was ze vandaag aan de dag bekant vijftwintig, en dan droeg ze geen rooie schortjes meer.” Kom, ze moest voortmaken, maar een ouwer vergat nooit.

Vlug doet ze de nauwkeurig gesneden houten vorm vol. Ze zucht.

Dat is voor het lest, dat ze die voor de ouwe domi-

nee maakt. Met mei gaan zij van de hofstee af en in een huissie in Bodegraven, dat haar man onderlest gemijnd heeft, zal Margie Lekkerkerker gaan zitte te leven.

Dan kin ze geen schapies meer in de pastorie brenge, zoals ze gedaan had zolang als ze getrouwd was, ook die avond na Neels begrafenis. Dat was net de dag voor Goede Vrijdag geweest. En de dominee, die nog maar kort bij hullie sting en nog vrijgezel was, had het er gruwelijk slecht mee gehad. Hij kon niet eens met een waarheid op het kerkhof komme, zeeje sommige mensen van het zwarte-kousen-kerkie, en daarom las tie maar een vragie uit de katekissemis op het graf. Maar zij, Margie, had een prachtig mooi pauweveertje bij die vraag in haar kerkboek gelegd, en als 't haar te zwaar wier, vooral in de eerste tijd, dan gong ze dikwijls naar de opkamer en maakte het kammenet ope. Dan las ze de vraag over, die ging over de opstanding, en waarin gezegd werd, dat die een zeker pand was van onze eigen zalige opstanding. En dan kon ze weer aan Neeltje denken, hoe die met een kapot hoofdje op de werf gelegen had. Dat was het enige waar je houvast aan had, zei de do-

minee, dat zo'n klein misvormd lichaampje veel mooier en heerlijker weer terug zou komen en dat wij dat allemaal zouden zien en beleven.

Het is wonderlijk, dat je bij zulke woorden blijachtig kan worden, ook al staat je eigen kind boven aarde. Daarom kon Margie Lekkerkerker die Paasweek doen, wat ze altijd daarvoor gedaan had, en wat ze ook altijd daarna deed. Paasschapies maken voor de dominee en de meester.

Zo heeft ze de dag na de begrafenis vier butterschapies op een wit porseleinen bordje gezet naast elkaar. Daar knoopte ze een schone rode zakdoek omheen met witte en zwarte bloemen. Even dacht ze toen aan Neels schortje waar ze in begraven is, maar het was net of dat denken geen pijn meer deed.

Na de kerk heeft de dominee ze zo maar van de stoel af nagelopen: of zij en de baas op een bakkie kwamen. Dat hebben ze gedaan, niet die Goede Vrijdag maar al de Goede Vrijdagen daarna, en nou zelle ze morgen weer naar de pastorie gaan, maar dan voor het lest.

Margie Lekkerkerker houdt plotseling haar bezige

handen stil bij deze gedachte, het is haar, of ze nu Neel voorgoed begroef.

„Me hebben toch zoveel met mekaar overbrocht,” mompelt ze halfluid, in een behoefte om nu onder woorden te brengen, wat al die tijd in haar gedachten was. De dominee was nog vrijgezel, zijn zus is kort daarna nog gauwachtig weggekomme met een weduwnaar en toen is hij met de schooljuffrouw getrouwd. Toen die voor het eerst met-ter achterom kwam, had ze net zo'n rooie jurk aan, as Neel der schortje, en ze was nog al wupperdewapachtig, maar ze wier een ontaard beste dominees-mevrouw. Kinderen kregen ze niet, en dat was een groot leed in de pastorie, want ze hieuwen daar toch zo gruwelijk veel van, van dat jonge goedje. En er liepen dan ook altijd kinderen over de vloer, maar vreemd is geen eigen en 's avonds was meestal het huis weer leeg.

Alleen in de oorlog, toen bleven er veel kinders met brutale gezichten en koolzwarte ogen. „Je mag wel een bietje uitkijke,” heeft ze is teuge de mevrouw van de dominee gezegd.

„Wij kunnen het het beste doen, wij hebben niets te verliezen,” zee mevrouw weerom en aaide een

klein meisje over de blauw-zwarte krulletjes. Margie bracht toen maar is wat melk, kaas en butter naar de pastorie.

En toen met Pasen de schapies weer op der bordje stinge en ze die mooie gele beessies nog is bekeek — ze leken bekant te leven met der krenteoogies en der palmpaassie in der bekkie en der halsbandje van schoongewassen gras — docht ze, dat die vreemde jodenkinderen ook wel aardigheid aan zo'n butterschapie zouwe hebben, en toen heeft ze nog zeuve butterschapies erbij gemaakt. Maar effies wou ze, dat ze het niet gedaan had, want kinderogen binne eenderhand en zo blij kon Neel ook kijke. Maar de dominee heeft bij die butterschapies van Neel verteld, en dat ze nou weer een heel gezond hoofdje van de Here Jezus kreeg, en dat de Here Jezus van alle kinderen hield en ze in Zijn armen naar de hemel wilde dragen...

„Als je in Westerbork komt?” vroeg de grootste jongen.

„Daar is de Here ook, en dat mogen wij jullie zeggen.”

Toen heeft Margie Lekkerkerker der eigen voorgenomen om dat te doen, maar nou ze der aan

denkt, staat ze der eigen te schamen boven haar butterschapies. Der gongen weken voorbij, dat zij daar zelf niet aan dacht, en om der met een ander over te prate... dat had ze helegaar nooit gedaan. En nou is het allegaar voor het lest. Ze mot er niet aan denken, want die schapies, dat was zogezeid de nagedachtenis van Neel. Nadenkend, halffluid, spreekt ze het woord uit: „Ja, dat was de nagedachtenis van hun Neel.”

Dan dacht ze weer aan de vraag van de kattedekissemis en aan de hemel, waar Neel zou zijn. En als je zo'n ietewat niet had, dat je erbij bepaalde, dan vergat je dat, zo hardleers was een mens van zijn eige. Je mos butter karnen teuge de Paas om er schapies van te maken, om aan de hemel te denken. Toen stond Margie Lekkerkerker op zestigjarige leeftijd der eigen te schamen boven der beste grasbutter, en ze heeft haar vettige handen afgeveegd en ze gevouwen boven de schapiesvorm in het witschuurde hout.

Toen ze zaten te leven in hun renteniershuisje, kwam de ouwe meid, die op de stee gebleven was, der eens opzoeken. Dat vond Margie verbazend

hartelijk, maar toch wist ze niet goed wat ze eraan had, want het kind dee gruwelijk schis en zenuwachtig.

„Kin ik je erges mee helpe? Is ter ietewat?“, zee ze op het lest, toen het meidje in der derde bakkie zat te roeren of ze karnen moest.

Even keken de lichte ogen de oudere vrouw aan, toen sprongen er tranen in.

Ze was naar het consultatiebureau in de stad geweest en nou moest ze doorgelicht worden, want ze hadden wat gehoord, en nou was ze bang voor de tering, want der moeder had ook der longen in de bedstee kapot legge hoeste.

Margie knikt, ze weet nog hoe de daggelder kwam zeggen, dat die vrouw in een bloedspuwing gestikt was.

„En nou bin ik bang, dat ik net als moeders, helegaar mager zel worre en dan...“ Vol afschuw zijn de grote ogen nu.

Margie kijkt er langs naar het kammenet, dat vreemd en groot in de kleine rentenierskamer staat. In dat kammenet ligt een psalmboek met een gouden slot en goud opsnee. Maar over de gouden bladzijkanten donkeren de speelse pauweveertjes. Als

je daar dat psalmboek openslaat, kun je de vraag lezen: „Wat nut u de opstanding van Christus?” Langzaam is Margie opgestaan en naar het kammet gelopen. Voorzichtig nemen haar vingers het kerkboek. Als ze het pauweveertje behoedzaam op de tafel legt, glijdt een zonnestraal over het diep glanzende blauwe oog. Dan leest haar oude stem de overbekende woorden.

Dan vertelt Margie van Neel, en van haar sterven. Het meisje is verwonderd, want ze heeft drie jaar bij de vrouw gediend en nou gaat ze inene over het goeie praten! Dat komt, omdat ze nou zit te leve, denkt ze wijs.

Margie is ook verwonderd, nooit heeft ze dit verteld, maar nou is het of ze aan iedereen moet zeggen, dat er zo'n mooie en gruwelijk troostrijke vraag in de katekissemis staat. En daarom hieuw ze Paaspreken van hartje zomer tot en met de Kersemis. En altijd zee ze, dat zij haar meidje weerom zou zien in een verheerlijkt lichaam.

Margie wor kinds, zeejen ze in Boreft. En de jonge dominee dacht er ook zo over, maar toen de ouwe eens een zondag kwam preken, toen heeft ie zijn maandagochtend bij Margie zitten verpraten.

„Het zal niet lang meer duren met dit oude lichaam,” zei hij bij het afscheid. Margies ogen straalden net als die van een kind.

Ze heeft echter nog de hele winter zitten wachten. En eerst op de Paasmorgen, toen ze de houten schaapjes uit het kammenet gehaald had om ze nog eens te bekijken, is ze heengegaan, haar oude handen gevouwen over het witte geschuurde hout.

GEBED IN ZIEKTE

Here God,

Gij hebt mij de gezondheid gegeven om U te dienen, maar ik heb er een slecht gebruik van gemaakt. In mijn gezonde dagen heb ik dat nooit zo duidelijk gezien, als nu ik ziek geworden ben. Mijn geweten getuigt tegen mij en ik moet uw recht erkennen om mij te verwerpen. Zoals ik nu ben, kan ik voor U niet verschijnen. Gij hebt tot mijn heil in mijn ziek-zijn mij een teken gegeven van uw toorn, van het oordeel, dat over mij zal komen in de dood. Here, ik heb niet beter verdiend en ik heb niet het minste recht om U iets te verwijten. Ik zou soms willen vloeken, bewaar mij ervoor, want later zou ik er alleen maar spijt van hebben. Ik zou wel allerlei vreselijke dingen van U willen zeggen, bewaar mij ervoor, want zou ik wel het goede en niet het kwade van U ontvangen? Ik zou U willen toeschreeuwen, leer mij echter zwijgen en aanvaarden. O God, Gij geeft mij nog tijd van leven, tijd om stil te worden in de belijdenis van mijn zonden, tijd om te jagen niet naar geluk, maar naar de vrede met U, tijd om te zien, op uw reddende ontferming in Jezus Christus, tijd om door het geloof in Jezus Christus uw heilig kind te zijn. Ik heb geen recht om te leven. Ik heb geen recht om te vloeken. Ik heb geen recht om te schreeuwen. Here God, Gij bereidt mij voor op de dood, geef dat ik bereid mag zijn om U te ontmoeten, bekeer mijn hart. Want Gij zijt machtig, Gij kunt ook mij levend maken door Uw Geest. Bij U is vergeving en vernieuwing, opdat Gij gevreesd wordt. Zij worden nooit beschaamd, die op U hun hoop stellen — door Jezus, uw lieve Zoon.

(Uit: Dienstboek voor de Ned. Herv. Kerk)

KANDARS PAASVERWACHTING

Bij de geboorte van Prinses Juliana werd door een „Koninklijke gift” van haar moeder op Java Dono Redjo gesticht. Daar werden destijds melaatsen verpleegd. Bovendien bood dit medisch centrum in de bergen een thuis voor deze patiënten voor zover zij nog werken konden. In de oorlog is deze „kolonie” door de Japanners verwoest.

Toen ds Sillevius Smitt daar vroeger eens kwam, ontmoette hij er de goeroe — de evangelist — die zelf ook melaats was. Het was al dertig jaar geleden, dat de melaatsheid Kandar — zo heette deze goeroe — aantastte. Daarom had hij vrouw noch kind, geld noch goed.

De melaatsheid had Kandar in die dertig jaar afschuwelijk geschonden. Hij zat daar gehurkt op zijn balé-balé (bankje van bamboe), stil en zwijgend. De oude verschoten sarong dekte schamel het vermagerde lijf. Hij zat daar als een oud, bevend ziek vogeltje in elkaar gedoken. Zijn handen waren tot stompjes geworden, zijn voeten weggevreten. Het

gezicht mismaakt door diepe putten en groeven. Zo zat hij daar stil en eenzaam te midden van zijn lotgenoten. Achter hem op een plankje lagen keurig bijeen enkele boeken, waaronder een Javaanse bijbel. Soms nam hij die bijbel in zijn arm en het stompje van de andere hand drukte dan in een monotoon, maar aangrijpend beweeg de bladen om. „De eerste maal dat ik hem ontmoette,” zo vertelde ds Silleviss Smitt, „zei Kandar niet veel meer dan telkens dit éne: ik ben maar zo gelukkig, zo gelukkig!

En dit vreselijk ziek-zijn dan, Kandar? Z'n antwoord was een bijbelwoord, waarin gesproken werd van *de lichte last der verdrukking van een ogenblik, die voor ons een alles te boven gaand eeuwig gewicht van heerlijkheid werkt* (2 Kor. 4 : 17).

Bij het heengaan, toen er al afscheid genomen was, zei Kandar tot de toean pandita (de dominee) : „In één ding ben ik veel rijker dan u, veel rijker.”

De dominee antwoordde: „Dat kan Kandar, want God heeft u veel langer en zwaarder beproefd dan mij; wat is het waarin ge zo rijk zijt?”

En Kandar zei: „Ik weet, wat het zeggen wil te belijden: *ik geloof de wederopstanding des vleses.*”

Als u erbij geweest waart, wat zou u dan tegen Kandar gezegd hebben?

Vindt u hem wat vreemd? Wat al te „geestelijk?” Kandar zou u geantwoord hebben vanuit het Paas-evangelie: „Er is verwachting voor mijn lichaam.” Het wordt gezaaid in vergankelijkheid — opgewekt in onvergankelijkheid; er wordt gezaaid in oneer — opgewekt in heerlijkheid; er wordt gezaaid in zwakheid — opgewekt in kracht (1 Kor. 15 : 43).

En dan u weer: „Ja, dat is wel mooi, Kandar, maar zou het niet veel mooier zijn geweest, als je van die ellendige melaatsheid had genezen kunnen worden? Wat er straks gebeurt na je dood is wel heel belangrijk, maar nu, nu ben je hier in deze wereld en wil je toch leven?”

Kandar hoor ik al zeggen: „Dat is zo. Ik wil leven, ik zal leven. Je moet niet denken dat ik „de wederopstanding des vleses” alleen maar een bron van vertroosting vind voor mij, die zo hopeloos ziek ben. Het is ook de vreugde en bemoediging voor hen, die

genezen. Je kunt immers pas echt blij en helemaal van zorg ontslagen zijn, als je gelooft: Mijn genezing — *uitstel* van de dood — is teken van het definitieve *afstel* van de dood.”

Zo is het. Daarom is het zo'n feest, als een zieke geneest. Zolang een patiënt door onzekerheid en angst gekweld wordt, voelt hij zich als in de schaduw van de dood.

Maar is een zieke eenmaal aan de beterende hand, dan valt over hem het blije licht van de opstanding. Trouwens, is elke ziekte niet een teken van de dood, die wis en zeker ieder van ons eens zal overvallen? En is elk opstaan van het ziekbed niet een teken van de opstanding?

Wat is het beter-worden dan rijk en verrukkelijk! Als je weer op mag, voor het eerst weer eens buiten in de zon en je voelt de wind om je heen — proef je daarin dan niet iets van de vreugde van het eeuwige leven?

Dat is Pasen.

En als iemand nu aan mij vraagt *hoe het dan voor ons Pasen wordt*, dan wil ik wijzen op onze Heer Jezus Christus die uit de dood herrezen is.

Er is geen opstanding dan uit de dood.

Daarom moeten we er ons eerst goed rekenschap van geven, wat *de dood* eigenlijk is.

Waarom sterven mensen?

Waarom kunnen de dokters niet iedere zieke helpen? Als er weer een van een zaal is weggereden, een die niet weerkomt, valt er een stilte, een verdrietig gevoel van onmacht, van gemis over de andere patiënten.

Wat zegt de bijbel over het sterven?

De bijbel zegt, dat een mens geestelijk gesproken geen leven heeft als hij niet liefheeft. Als man en vrouw in hun huwelijk een hekel aan elkaar krijgen, hebben ze geen leven meer. Dan is dat huwelijk dood en zij zijn voor elkaar dood.

Die man en die vrouw hebben hun levenswet overtreden: de liefde. Daar staat de dood op.

Zo wordt ons duidelijk waarom de bijbel zegt, dat de dood staat op het overtreden van het gebod der liefde (d.i. het gebod van het leven).

De dood is een oordeel. En we moeten ons dit oordeel aantrekken. Vroeg of laat krijgen we er allemaal mee te maken. En behoorlijk ook.

Het Paasevangelie zegt dat Jezus Christus dit oordeel voor ons droeg. Daarom is deze Heilige als een veroordeelde gestorven aan het Kruis. En zoals Hij *stierf* terwille van ons, werd Hij ook terwille van ons *opgewekt*. God Zelf verzekert ons in die opwekking, dat de dood het laatste woord niet meer heeft. Het Paasevangelie roept ons, mensen, die met de dood in de schoenen lopen, tot Jezus, die — men leze het in Joh. 11 — bij het graf van een vriend sprak:

Ik ben de opstanding en het leven.

Wie in Mij gelooft zal leven ook al is hij gestorven, en een ieder die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven:

Gelooft gij dat?

Maar die vrome Kandar moest toch sterven?

En hij niet alleen. Wat zien wij nu van die overwinning op de dood? Gaat ieder mens tenslotte niet dood? Wat hebben we dan aan uw Paasboodschap?

Ik wil hierop antwoorden met een vergelijking. Het is hiermee als met de invasie in Normandië. Toen de geallieerden in Normandië landden en de Duitsers uit Frankrijk sloegen, was de oorlog in principe

gewonnen. Wij hier in ons land werden in de hongerwinter echter nog het moorden van de verbit-
terde vijand gewaar. Maar zijn dagen waren ge-
teld. We bekeken die woedende vijand als een vij-
and, wiens dagen geteld waren. We waren nog pas
(wat de bijbel in Romeinen 8 noemt) „in hope”
bevrijd. Maar dat was toch al iets geweldigs.
Zo is het ook met Christus' overwinning in het door
de dood bezet gebied. We zijn hier en nu nog in
zijn greep, maar 't zal haast zijn gedaan. De vijand
is verslagen vijand. Hoe vreselijk hij onder ons nog
te keer kan gaan. We zijn zeker van zijn nederlaag.
De overwinning wacht: de wederopstanding des
vleses. Daarom kon die arme Kandari van zulk een
grote rijkdom spreken.

En nu moet ik nog iets zeggen.

Want Pasen is niet alleen troost, de enige echte
troost tegen de dood, het brengt ons ook een diepe
onuitsprekelijke vreugde om te leven. Vanuit het
geloof in de verrezen Christus vechten we tegen de
dood en juichen we telkens als de medische weten-
schap weer een nieuwe ontdekking doet en het aan-
tal ongeneeslijke ziekten weer met één vermindert

wordt. Daarom kunnen we ook zo dankbaar zijn als een ernstige zieke het vlak voor de dood heeft weggehaald.

Enkele weken zat ik bij een patiënt, die me zei: „Dominee, ik heb hier in het ziekenhuis iets ontdekt, dat ik u graag vertellen wil. Ik had er nooit zo bij stilgestaan, maar wat heeft God ons gezegend in alles wat een ziekenhuis als dit tot onze beschikking stelt. Ik kan u niet zeggen, hoe dankbaar ik ben voor Gods zegen in de medische wetenschap.” Inderdaad, daar kunnen we niet dankbaar genoeg voor zijn. En de Here onze God verwacht van ons dat we Hem daarvoor prijzen, want Hij die Jezus Christus uit de doden opgewekt heeft, wil dat wij leven. Daarom geeft Hij ons ook artsen, wier verstand Hij verlicht en wier hand Hij bestuurt.

Daarom geeft Hij ons ook verpleegsters wier hart Hij bereid maakte om te helpen en te verzorgen.

Pasen zegt: de Heer wil dat wij leven!

Ik zal niet sterven maar leven, staat in Psalm 118.

Er was eens een onderduiker, die dat in het latijn op de muur van zijn kamer geschreven had

moriar sed vivam.

Ik zal niet sterven maar leven
en de daden des Heren vertellen.

Dat is Pasen.

Mensen laat ons van vreugde stralen.

De Heer is waarlijk opgestaan.

Th. Delleman

DANKLIED VOOR GENEZING

Ik zal niet sterven, maar leven en ik zal de daden des Heren vertellen.

De Here heeft mij zwaar gekastijd, maar aan de dood heeft Hij mij niet overgegeven.

Ontsluit mij de poorten der gerechtigheid, ik zal daardoor binnengaan, ik zal de Here loven.

Dit is de poort des Heren, de rechtvaardigen gaan daardoor binnenvan.

Ik loof U, omdat Gij mij geantwoord hebt en mij tot heil geweest zijt.

De steen die de bouwlieden versmaad hebben is tot een hoeksteen geworden; van de Here is dat geschied, het is wonderlijk in onze ogen.

Looft de Here, want Hij is goed, ja, zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Amen.

